

Prijatelj.

Preživel v svetu sem petino veka,
Najlepši čas odbegnil mi je rano:
Mladosti prve dōba je za mano,
Ob mēni zopet brzo čas poteka.

Prijatelji, mladosti priče moje,
V usodnih dnovih vam zaupujoče
Srcē pozivlje vas v obližje svoje!

Sodružno z nebom zemlja se raduje,
Veselo ptičev spev zvení iz gaja,
Kādar prirodo solnca luč preraja
In z žarnim svitom pomlad osvetljuje.

Takó v prijateljih ob duši duša
Zajedno rādot v srečnih dneh uživa,
Zajedno upov slādke glāse sluša.

Nas dnij mladosti združili so vzori:
Tedaj od nas je že slovó jemala,
V spomin prijateljstvo je nam podala,
Želeč, da zānje vsem srcē nam gori.

Ljubezen bodi nam vodnica mila,
Ko pot za nami v večno morje gine,
Ljubezen ista, ki je nas združila.

V višavo, kjer nebesko solnce sveti,
Mladiče vodi orel ponositi,
Tam gōri njemu sodbo je vršiti,
Ki je težkó jo nam ljudem umeti.

Učē v življenji mnogi nas izgledi:
Zlató ni vse, kar svēti se blesteče,
Verjeti v svetu redko je — besedi.

V življenji časa blē nas tepe kruti —
Ob vas, prijatelji, cvetē blaginja,
Bodeče trnje v rože izpreminja,
Da noga pota ostrega ne čuti.

Srcē, v bolesi bridki zamorjeno,
Zamán povsod življenja bi iskalo,
Zdravilo ne pomore mu nobeno.

1.
V življenje, ki človeku rane seka,
V valovja njega burnost nepoznano,
Med nami od viharjev razdivjano.
Zagnala me je silna časa reka.

Prežili skupaj dneve smo cvetoče,
Sedaj se resnejša nam pesem poje,
A mi le srčni v žitja bitke vroče!

2.
A kādar jesen dežja plohe suje,
Od zēmlje k nebu siva megla vstaja,
V nji z zēmljo, zdi se, da nebó se spaja,
Ž njo strnjeno ob mračnih dneh toguje.

A kādar sreča médnje dahne kriva,
Src dvojica naj se spojiti skuša,
Kot z nebom strinja zēmljo megla siva!

3.
Zavest zató nikoli nas ne mori,
Da smo teptali, kar mladost sejala:
Za vzore mlade stojmo jedna skala,
Ne stráši hrup nas ljudski, nī napori!

Na pragu ona lepše domovine,
Ob grobu v dušo bode nam svetila,
O mladih vzorih pravila spomine . . .

4.
Kar v solnce more orlov mladih zreti,
Odloči, da jim slobodno je žiti,
Ostale mora vse ugonobiti,
Zamán kateri skuša se oteti.

Odločnost najbolj váruje nesreče —
Kar podlega v prijateljski je sredi,
Jednako v orlih, vse naj se izmeče!

5.
Naj še takó se viher sila ljuti,
Naj v zlobnosti se svet nam ves zaklinja —
Ob vaši stráni varna je stopinja,
Od skale, vi steber ste nerazsuti!

A naj prijateljstvo je obsijalo
Srcá globino temno, zapuščeno —
V življenje spet zaupno bode vstalo.

6.

Da sonce bi na nebu otemnelo,
In ž njim bi zvezde nebne zlatokrile
Svetlobo žarno svojo izgubile,
Objel bi smrtni sèn prirodo célo

Kar vir hladilni v góri vitki srni,
Prirodi sonce, zvezde so krilate,
Kar cvetju róse biseri srebrni:

Po zemlji noč zavlada bi smelo,
Temè človeku neodkríte sile
Vse stvarstvo s tiho grozo bi polnile,
Usihalo, kar v luči je cvetelo.

Ljubezen to je nam, ki druži brate;
Brez nje osvaja srca mrak si črni,
Brez uje nikjer ni v svetu sreče zláte,

7.

Med nami kakor roža je cvetela
Ljubezen, tihe sreče porodica,
Ko nam mladost razžarjala je lica,
In srca mlada so nam plamenela.

Mladí smo v vzorih gledali svetove,
A kdor v življenji mladim vzorom služi,
Osivel starec bode zrl plodove

O, da med nami večno bi živela
Ljubezen, vseмогоčna vladarica,
In ž njo zvestoba, verna ji družica,
Da v letih poznih zrejo njiju dela!

Prijatelj. sebičen duh ne kuži:
Da mirno gledamo v bodoče dnove,
Z ljubeznijo nas brate delo združi!

8.

Razvéli nárazen so nas koraki,
Ko poti se življenja nam odprli,
A nismo medsebojno mi zamrli
Prijatelji, po svojstvih si jednaki!

Na vas spomini, v srci prebujéni,
S slastjó so dušo tožno mi pojili,
In v srci spév se je porodil méni.

Pripluli nádme temni so oblaki,
Mladosti méni zgodaj svit zasteli . . .
Tedáj moj vzplaval duh, sodrugi vrli,
Vescl do vas je tjá v nezgodi taki.

Do vas si želcl spév je lahkokrili,
Pojoč o préšli nádeji vzneseáni,
Do vas, ki někdej z máno ste čutili!

Gr. Novák.

Dalmatinske povesti.

Spisal Igo Kaš.

III. Težavna rešitev.

(Konec.)

adnji udarec je zvršen, poslednja bitka izvojevana. Potolčeni, razkropljeni so vstaši . . .

Trdovratno se je branil Risto s četo svojo; ali trdne vrste nasprotnikov so rle neprestano dalje.

V zadnjem bóji je zadela njega, ki je dobil že mnogo lahkih ran, krogla v desno nogo, in samó pogumni žrtvi Grgurjevi se je posrečilo, da ga je brezzavestnega prinesel v varno zavetje; vsi drugi so ali poginili ali ubegnili v Črnogoro.